

antal, de er adskillige Hundreder —, der er blevet bemidlede, fik Lov til at blive imod et forhøjet Kontingent. Jeg skulde tro, at Rigsdagen kunde blive enig om dette ene, selv om man ikke kunde blive enig om andet. Saa vilde der være gjort en god Gerning baade mod disse Medlemmer, hvoraf mange har ofret mange Aar paa Organisation og i det hele Ledelse af Sygekasserne, og som disse selv sætter Pris paa at beholde, og derfor ogsaa en god Gerning mod de Sygekasser, som har disse Medlemmer. Jeg kunde fristes til at henstille, at man tog dette ene Spørgsmaal op, hvis der skulde vise sig Vanskeligheder ved at faa Lovforslaget ført igennem i en nogenlunde tilfredsstillende Skikkelse, for jeg kan ikke forstaa, at der ikke skulde kunne blive Enighed om at bestemme, at de Folk skal have Lov til at blive i Sygekasserne, naar de selv betaler det, der ellers betales af det offentlige i Form af Tilskud til Kassen og i Form af Moderation i Betalingen for Ophold paa Sygehuse.

Jeg har i øvrigt ikke i Sinde at komme ind paa ret mange Enkeltheder, men har dog følt Lyst til at gøre nogle faa Bemærkninger, der ogsaa er foranledigede ved de Forandringer, Lovforslaget er undergaaet siden tredje Behandling her i Fjor. Jeg behøver ikke mange Ord for at sige, at selve det Spørgsmaal, om vi skal have de saakaldte faste Grænser i Loven eller i en ministeriel Bekendtgørelse, er ikke for mig Hovedsagen. Det sagde jeg i Fjor baade i Udvalget og her i Tinget. Men hvis de faste Grænser ikke skal staa i Loven, vil jeg dog meget henstille, hvad jeg ogsaa i Fjor gjorde i Udvalget — jeg ved ikke, om der er Anledning til ved denne første Behandling at komme stærkt ind paa det Spørgsmaal —, at den Kommission eller det Udvalg, hvad man vil kalde det, som Ministeren efter Lovforslaget skal forhandle med, inden Bekendtgørelsen udstedes, faar en anden Sammensætning, end Lovforslaget giver den og Mindretallet i Fjor foreslog. Og jeg har en ret stærk Følelse af, at naar det kommer til Stykket, vil ogsaa den nuværende højtærede Indenrigsminister erkende, at med en Sammensætning af Udvalget som den her foreslaaede kan en Minister komme i en meget vanskelig Situation. Der skal være 25 Medlemmer i Kommissionen eller Udvalget, hvoraf de 16 skal vælges af Rigsdagen, de 9 af Sygekasserne — for at sige det kort. Det vil let ses, at der endog er størst Sandsynlighed for, at de Interesser, der varetages af henholdsvis Syge-

kassernes Repræsentanter og Rigsdagens Repræsentanter, som de 16 jo er, til en vis Grad vil være hinanden modsatte, og der kan da nemt komme til at foreligge den Situation, at et Flertal i Kommissionen bestaar af de 9 Sygekasserepræsentanter og f. Eks. 4 af Rigsdagens. Saa har Ministeren Valget imellem at gaa imod Flertallet i den Kommission, han skal høre og forhandle med, eller at gaa imod Flertallet af Rigsdagens Repræsentanter. Men ingen af Delene er behagelig for en Minister. Thi hvad er det, der skal skønnes over og fastsættes? Man taler stadig under Forhandlingerne i Gaar og i Dag ligesom i Fjor om Optagelsen. Nej, Spørgsmaalet om, hvem der skal have Ret til at optages, er en ret underordnet Ting. Der er vist ingen, der tør benægte, at selv de Grænser, der var foreslaaede i Fjor, er saa høje, at man ikke let finder den Arbejder eller Husmand eller endnu mindre den Tjenestekarl, der falder for de Grænser. Nej, det, der vil faa Betydning ved Fastsættelsen af Grænsen, hvad enten man sætter den i Loven eller i en ministeriel Bekendtgørelse, er dette: Hvem skal kunne være i Sygekasse med Ret til Statstilskud og hvem uden denne Ret? Det er det afgørende, og det, Ministeren altsaa skal fastsætte efter Forhandling med Kommissionen, er i Virkeligheden dette.

Det er altsaa til en vis Grad et Bevillingsspørgsmaal, der er Tale om. Det, der bliver Tale om at sætte Grænser for, er, hvilke Medlemmer der skal have Del i Statstilskuddet, og hvilke Medlemmer der selv skal betale det, som Statstilskuddet ellers vilde udgøre. Dette skal bestemmes ved Ministerens 5-aarige Fastsættelse af Grænserne, og det er, som sagt, naar det kommer til Stykket, et Bevillingsspørgsmaal. Jeg vil gøre mit til at understrege, at det er dette, der er Kærnepunktet i Sagen. Det er derom, der skal skønnes hvert 5te Aar, og der er ingen Fare for, at man skal sætte Grænsen — enten det nu bliver i Loven eller i en ministeriel Bekendtgørelse — saa lavt, at man ikke kan faa alle dem med, der virkelig kunde have Krav paa at komme ind i en Sygekasse. Der tror jeg, at Ministeren kommer i en vanskelig Situation, fordi Sygekassens Repræsentanter selvfølgelig er interesserede i, at Staten betaler for en saa stor Part af Medlemmerne som muligt, og at saa faa som muligt skal betale forhøjet Bidrag, medens Statens Repræsentanter dog